

LBRIS

We know
books

KARINTHY FRIGYES
TANÁR ÚR KÉREM



Editura KEDVENC Kiadó
Székelyudvarhely 2025
ISBN: 978-606-9633-35-9

E mű részleteinek vagy teljes egészének közzlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és bűncselekmény a hatályban levő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

Megrendelhető:

0744505331

0744611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com



Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FRIGYES, KARINTHY

Tanár úr kérem / Karinty Frigyes. - Odorheiu Secuiesc :
Kedvenc Kiado, 2025

ISBN 978-606-9633-35-9

821.511.141i

TARTALOM

BEVEZETÉS
REGGEL HÉTKOR
ELKÉSTEM
ELADOM A KÖNYVEM
A JÓ TANULÓ FELEL
A ROSSZ TANULÓ FELEL
A BUKOTT FÉRFI
MAGYAR DOLGOZAT
I. HÁROMNEGYEDES DOLGOZAT
II. EGYFELES DOLGOZAT
RÖHÖG AZ EGÉSZ OSZTÁLY
KÍSÉRLETEZEM
MAGYARÁZOM A BIZONYÍTVÁNYOM
A LÁNYOK
NAPLÓM
LÓGOK A SZEREN
A VÉSZTANÁCS
HAZUDOK
TANÍTOM A KISFIAMAT
ELNÖKÖLTEM AZ OSZTÁLYVIZSGÁN
SZERETEM AZ ÁLLATOT
A PAPÁM

BEVEZETÉS

Az udvaron keresztül belopóztam – fél tíz után járhat az idő, most a folyosók kihaltak és konganak, csak néha, mikor egy becsukott ajtó előtt elmegyek, csap ki felém a zümmögés és egyszerre mélyen és igen komolyan elszorul a szívem. A második emeleten, jobbra a tanári szoba mellett, a VI-ik b) osztály ajtaját kinyitották, levegőzés miatt. Leveszem a kalapomat, zsebre teszem. Aztán óvatosan bemegyek az ajtón, félrefordított fejjel meghajtom magamat a katedra felé és nesztelen léptekkel hátravonulok. Az utolsó padban, a kályha mellett, üres egy hely. A tanár nem nézett rám, rendben van, legyintett egyet, azt hitte, idetartozom, én vagyok az, aki öt perccel előbb kiment. Nesztelenül megkerülöm a köpőládát és a szemétkosarat. Rálépek egy fél kiflire, óvatosan megfordulok és beülök az utolsó padba. Vörösseszőke, szeplős fiú ül mellettem – oh igen, oh igen – és majdnem felkiáltok örömben, meglepetésemben, boldogságomban: hiszen ez a Büchner! – milyen, milyen régen nem láttam, hol jártam én, istenem, milyen borzasztó álmaim voltak. De most itthon vagyok megint, a jó, igazi valóságban, az én valóságos életemben, amiből nem volt jó kimenni – oh, itthon vagyok, én vagyok az, Karinthy Frigyes a hatodik béből, hát persze, mi csoda ostoba álom volt az. Egyszerre minden szag ismerős: remegve nyúlok be a padba és kihúzok egy füzetet. Egy pillanatig káprázik a szemem, de aztán világosan elolvasom: az én nevem, hatodik bé, magyar dolgozatok.

Büchner, édes Büchnerkém, hogy vagy, te drága, vörös ember. Büchner kissé csodálkozva néz rám, nem érti, minek örülök úgy, hogy értené! Pszt, mondja, meglök, és mérgesen néz rám oldalt. Persze, én itt lármázok, mikor odakint felelnek – ki felel? ahá, a Steinmann, a Bódog! – és aztán! Neki lesz baja belőle! De édes Büchnerkém, nem

érted, alig tudok uralkodni az örömömön. Büchner nem érti, hogy lehet valaki ilyen marha, aszongya, minek röhögsz úgy, tudod, hogy pikkje van rám, azt hiszi, én bolondozok és azon röhögsz. Különben pedig miért nem férsz a bőrödbe? Pszt, lassan beszélj.

Hát idehallgass, édes Büchnerkém, milyen marhaságot álmodtam – és most boldog vagyok, hogy csak álmodtam. Azt álmodtam, hogy én nem vagyok már tizenhat éves, hanem sok év telik-múlik és tudod, és sok zavaros és zagyva dolog jön, egészen másképpen, mint ahogy én most elképzelem. Tudod, álomban leérettségiztem, képzeld (na és örülsz, hogy csak álom volt, te hülyőke, bár már túl volnánk rajta!) –, szóval leérettségiztem, és kiléptem az élet iskolájába, amiről Lenkei tanár úr szokott beszélni. Bizony, nem is tudom, hányadik osztályába jártam az élet iskolájának, de nagyon sok osztály volt és úgy volt (pszt! ne ordíts úgy! idenéz és kihívhat, amilyen pikkje van rám!), szóval úgy volt, hogy már huszonhét éves vagyok, és ülök egy kávéházban, és nem jól éreztem magam, képzeld, pedig mostanában hogy szerettem volna huszonhét éves lenni. Szóval a kávéházban ültem, és úgy volt, hogy tényleg egy író lettem, ami lenni akartam, és már sok könyvem megjelent, és ismertem személyesen Bródy Sándort, és elfogulatlanul beszélgettem Molnár Ferencsel, és autogramot kértek tőlem, és képzeld, mégse éreztem jól magam, nem furcsa? Szóval kiderült, hogy érettségi után nem olyan jó lesz, mint hittem. És amint ott ültem a kávéházban, esett az eső, és minden szomorú volt – ekkor én egyszerre eltűnődtem álomban, és azt gondoltam, hogy ez mégiscsak lehetetlen, hogy én már huszonhét éves vagyok, és minden így megy: – és egyszerre eszembe jutott az osztály, és hogy hiszen én tulajdonképpen a hatodikba járok, és nekem még sok dolgom van, meg kell csinálni a mértani rajzot, át kell nézmem a történelmet és közben gondolni kell a jövőre, ami nagyszerű és csodálatos lesz, mert hiszen még csak tizenhat éves vagyok. Szóval jól átgondoltam mindent, és világosan rájöttem, hogy én most nyilván csak álmodom, és még hozzá nem valami szép és dicsőséges álmot, hanem egy elég kellemetlen és tökéletlen álmot, és hogy a legokosabb, amit tehetek, ha erőlködöm

és fölébredek, és átnézem a mértant, és bejövök az osztályba. Az esős ablaküveghez szorítottam a fejem, és erősen elhatároztam, hogy most felébredek és egészen más szemmel nézem majd azt az igazi életemet, a középiskolában. Nem látom olyan keservesnek és fárasztónak és nyomasztónak; hanem figyelni fogom benne mindazt, ami benne kedély és humor és emlék és szép fiatalság: amit innen, ebből a távolságból olyan tisztán látok már – megnézek mindent jobban, mint eddig – és nektek, édes barátaim, kedves középiskolai tanulók, újra megmutatom, és figyelmeztetek benneteket, hogy mennyi szín és furcsaság és élet mindez és mennyi emlék és mennyi remény.

REGGEL HÉTKOR

Krrr... Brrr...

Mi ez, mi ez, mi ez, ez a rettentő csengetés? Tűz van? Ezek nyilván tűzoltók... szólni kellene az Erzsinek, hogy oltsa el a lámpát, biztosan meggyulladt a kredenc.

Krrr... Brrr...

Dehogy... hiszen ez a vekker... A vekker csönget... De hiszen akkor fél hét van már... fel kellene kelni.

De hisz az lehetetlen, hiszen csak most feküdtem le. Mi van ma?

Szerda? Magyar, német, mennyiségtan, földrajz, torna. Ez öt. Rendben van! Akkor még alhatom öt percet.

Magyar, német, mennyiségtan, földtan... Tyű! Hiszen én még nem csináltam meg a térképet... Ceruzával megvan már, most ki kellene húzni tussal Magyarország határát... Tyű! Hiszen át kellene olvasni még a földrajzot és a magyart, föl kellene kelni, felelés van... felelelele... fefe...

Na – mi ez? Csak nem alszom el megint – ezt mégse lehet, felelés, Mákossy tanár úr és Magyarország határa...

Hát kérem, Bauer, csak nyugalom. Csak nyugalom, kedves Bauer, azért nem muszáj elsietni a dolgot... Nem kell kapkodni, meg lehet csinálni azt a felkelést szép nyugodtan – biztos kézzel – előkészítve... Zrínyi se rohant ki csak úgy az ágyból, hanem előbb előkészült... Kérem, tanár úr, én készültem...

Arra semmi szükség nincsen, hogy az ember azért mindjárt kidugja a lábát a takaró alól, ilyen hidegbe... Persze, a harisnya, az fontos, ha fel akar kelni az ember... de csak óvatosan, kedves Bauer, csak óvatosan... Így, szépen, lenyúl az ember a szék alá, óvatosan felkaparja a harisnyáját... így... behúzza szépen a takaró alá... hogy én minek dugjam azért ki a lábam?... nevetséges, itt is fel lehet húzni a takaró alatt... Na, ugye!... tyű, ott oldalt bejön a hideg... Kapitány úr, kapitány úr, leket kapott az ágy, Némó kapitány, mindjárt elsüllyed... ezt be kell tömni... hú de jól!

Na. Hát ez megvan. Fent van. Hát ez kemény munka volt, ez igen. Ezután néhány pernyi pihenés következik. Hiszen a nehezén túl vagyok, most már csak a cipő jön és a ruha, erre lehet pihenni néhány percet. Pihenni szükséges, úgymint beteg vagyok. Mélyen tisztelt tanár úr, fiam ma gyöngélkedése következtében nem vehet részt az előadásban, tisztelettel Bauer Károly.

Bár ez nem valószínű. Bár azért a földrajzot mégis át kellene nézni és kihúzni tussal... Bár miért kellene azért fölkelni... tegnap egyszer átnéztem részint, úgymint mindjárt fölkelek és megnézem, hát most már mindegy. Nevetséges. Egy oldal különben is az egész, másrészt, de azonban gyöngélkedem is. Nemcsak átnézem én aztat, hanem még itt az ágyban elmondom, emlékezetből aztat, ahogy tegnap átolvastam... mert én nem henyélésből fekszem, kérem tanár úr, hanem hogy elmondjam magamban a földrajzot... nekem itt sürgős és hálászthatatlan fekvésem van, itt az ágyban... ezt rögtön el kell intézni... ezt a fekvést... mert már hét óra is lehet...